

Уловга минганда ўқиладиган дуо

Image not found or type unknown

12:15 / 28 февраль 242

يَوْتِسَا اِذِي نَاكَ مَلَسَوْهُ يَلَعُ هَلَلَا يَلَصِدْ هَلَلَا لُوْسَرِّ نَا اُمُّهَنْعُ هَلَلَا يَضَرَّرْ مُمْعَنْ بِلَانَع
، ﴿١٣﴾ مُغْرِبِينَ لَهُ، كُنَّا وَمَاهَذَا لَنَا سَخَّرَ الَّذِي سُبْحَانَ: لَقَدْ اَقَامْتُ اَثَالَتَ رَبِّكَ رَفَسَ يَلَا اَجْرَاخِ وِرِي عِبَ يَلَع
نَّوَهُ مُهَلَلَا، يَضُرَّتْ اَمَلَمَعَلَا نَمَوَ يَوُقَّتْ لَو رُبُّ لَا اَدَهْ اَنْ رَفَسَ يَفَا كَلَّ اَسَنَ اِنْ اِمُّهَلَلَا
رَفَسَلَا يَفَا بَحْ اَصَلَا تَنْ اُمُّهَلَلَا، اَدَعُبُ اَنْعَ وُطَاوُ مُهَلَلَا، اَدَهْ اَنْ رَفَسَ اَنْ يَلَع
ءُوسَ وِرْطَنْ مَلَا اَبَاكَ وِرْفَسَلَا اءَاثَعُ وُ نَمَا كَبُ دُوْعَا يِّي اِمُّهَلَلَا، لَهْ اَلَا يَفَا فَيَلَحْ لَو
نَوُدْبَا عَن وُ بِيَا تَن وُ بِيَا نَهْ يَفَا دَا زُو نُهْ لَقَا عَجْرَا اِوَا، لَهْ اَلَا وِلَا مَلَا يَفَا بَلَقُنْ مَلَا
سَيْرَاخُ بَلَا اَلَا اِسْمُ حَلَا اُمُّهْ اَوْرَنَ وُدِمَا حَا اَنْ بَرَلَا

Ибн Умар розияллоху анҳумодан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоху алайҳи васаллам сафарга чиқиб, туяларига минганларида уч марта такбир айтар ва:

«Субаҳаналлазии саххоро ланаа ҳааза. Ва маа куннаа лаҳу муқринийн ва иннаа ила роббинаа ламунқолибун. Аллоҳумма! Иннаа насъалука фии сафаринаа ҳааза ал-бирро ват-тақва ва минал амали маа тардоо. Аллоҳумма! Ҳаввин алайнаа сафарона ҳааза ватвиъ аннаа буъдаҳу. Аллоҳумма! Антас-соҳибу Фис-сафар вал халифату фил аҳл. Аллоҳумма! Иннии аъузу бика мин ваъсаис сафари ва каабатил минзори ва суъил мунқолаби фил мали вал аҳли», дер эдилар.

Қачон қайтсалар ҳам шуларни айтардилар ва «Ойбуна, таибуна, обидуна лироббинаа ҳаамидун»ни зиёда қилар эдилар».

Иккисини бешовларидан фақат Бухорий ривоят қилмаган.

Дуонинг маъноси: «Бизга буни бўйсундирган Зот покдир. Биз бунга қодир эмас эдик. Ва албатта, биз Роббимизга қайтгувчилардирмиз. Аллоҳим! Албатта, биз ушбу сафаримизда яхшиликни, тақвони ва Ўзинг рози бўладиган амални сўраймиз. Бизларга бу сафаримизни осон қилгин. Аллоҳим! Сен сафарда соҳибсан ва аҳлда халифа – ўринбосарсан. Аллоҳим! Сендан сафарнинг машаққатидан, аҳл ва молда маҳзун бўлиб қайтишдан ҳамда ёмон манзара бўлишидан паноҳ сўрайман. Роббимизга қайтувчимиз, тавба қилувчимиз, ибодат қилувчимиз, ҳамд айтувчимиз»

Инсон маркабга минганда ўзида алла қандай бир кўтаринкилик, ғурур ва манманлик пайдо бўлганини сезади. Ана шунда дарҳол Аллоҳни эсласа, унга маркаб миниш имконини берган Зотни эсласа, Унга шукрона ўлароқ ушбу ривоятдаги дуони ўқиса, ҳамма нарса ўрнига тушади.

«Бизга буни бўйсундирган Зот покдир».

Яъни «Бизга бу маркабни берган Аллоҳ покдир. Агар ўша пок бўлган Зот маркабни бизга бўйсундириб қўймаганида, **«Биз бунга қодир эмас эдик».**

Бизда бундай маркабларни бўйсундириб олиш имкони йўқ. Бу иш бизнинг қўлимиздан келмас эди.

«Ва, албатта, биз Роббимизга қайтгувчилардирмиз», дегайсиз».

Ҳеч қачон бошқага қайтмаймиз. Шунинг учун доимо Уни эслаймиз. Доимо Унга ибодат ва шукр қиламиз.

Имом Муслим қилган ривоятда қуйидагилар айтилади:

«Расулуллоҳ соллалоҳу алайҳи васаллам қачон сафарга чиқиб, уловга минсалар, уч марта «Аллоҳу акбар» деб такбир айтар ва қуйидагиларни ўқир эдилар: «Бизга буни бўйсундирган Зот покдир. Биз бунга қодир эмас эдик. Ва албатта, биз Роббимизга қайтгувчилардирмиз. Ё Аллоҳ! Биз Сендан бу сафаримизда яхшилик ва тақвони, Ўзинг рози бўладиган амалларни сўраймиз. Ё Аллоҳ! Ўзинг бизга бу сафаримизни осон қилгин. Унинг узоғини яқин қилгин. Ё Аллоҳ! Сенинг Ўзинг сафардаги соҳибсан. Аҳли аёлдаги халифасан. Ё Аллоҳ! Мен Сендан сафар қийинчиликларидан, турли ёмонликлардан, молу мулк ва аҳли аёлнинг ёмонликка юз тутишидан паноҳ сўрайман».

Ҳар бир мусулмон одам бунга амал қилмоғи даркор.

Ушбу дуони яхшилаб ёд олиб, ҳар сафар маркабга минганда ўқиб юриш тавсия қилинади.

Ҳозирда кўпчилик айнан ушбу ҳадиси шарифга амал қилади.

«Ҳадис ва ҳаёт» китобининг 35-жузи

Ўзбекистон Республикаси Дин ишлари бўйича қўмитанинг 2023 йил 2 августдаги 02-07/6202-рақамли хулосаси асосида тайёрланди.